3 kinderen gehad, die ze dan goed hadden kunnen voeden, naar school sturen en waardig kleden. De mannen daarentegen dachten hun mannelijkheid te moeten bewijzen door te pochen over een rijke kroost, liefst bij zoveel mogelijk vrouwen…

De toekomst kunnen we niet voorspellen. Maar toch doe ik een poging… Ik denk dat we aan de vooravond staan van enorme veranderingen. Tot nu toe moderniseerden we wel, maar bleven we nog hangen in 'oude' waarden, deze van de 'landbouwmens'. Het was een kleinschalige wereld met vele talen en dialecten, allerhande religies elk met hun geboden en verboden, culturele verschillen allerhande. Dit was de wereld van het dorp. De mens leefde/leeft er min of meer in harmonie met zijn omgeving. Het produceren van voedsel en het eerst onderwerpen en dan aanpassen van de huisdieren is voor de soort Homo sapiens dermate gunstig geweest dat hij er in geslaagd is de ganse wereld, zelfs in voor onze soort extreme klimaatsomstandigheden te koloniseren. Soms werd hij quasi-vegetariër (India), soms extreem carnivoor (Eskimo); de kale mutanten van onze soort konden, dankzij de uitvinding van het maken van kleren, zich blijkbaar beter aanpassen aan veranderende weersomstandigheden dan de sterk behaarde zodat deze verdwenen; ook in de Sahara overleven er mensen dankzij hun dieren (op een quasi zuiver melk- en bloeddieet). De zich steeds verder ontwikkelende technologie maar nog steeds ingebed in een wereld van 'oude' waarden van de landbouwmens ('Gaat en vermenigvuldigt U' enz), wordt/werd onze soort (bijna) fataal.

En toch heb ik hoop. Niet alleen voor onze soort zelf, maar ook voor ons leefmilieu en onze natuur. De 'stads'mens is in aantocht: schone technologie wordt ontworpen, nieuwe energiebronnen worden aangeboord, culturele en religieuze verschillen, o zo boeiend maar o zo desastreus (denk aan de vele oorlogen!), vervagen. De enorme bevolkingsaangroei is aan het vertragen, nee, nog beter, in de rijkste landen zoals bij ons zal de bevolking binnenkort beginnen zakken… Vroeger bewoonde gebieden worden verlaten (Asturië, Centraal Massief,…) en worden weer 'wild'. De cultuurvolgers verdwijnen weer en de echt wilde soorten komen terug: de Vos, de marter, de eekhoorn, roofvogels, ….

De redding van de natuur en van onszelf zal van daar moeten komen, dus niet van minder maar juist van meer vooruitgang, niet van minder kennis en technologie maar juist van meer! En van een dalende bevolking!

Hallo, met Marcel

Norbert en Rik Desmet

Die aanspreking klonk ontelbare keren in het logistieke hoofdkwartier van Wielewaal Schelde-Leie. En op zijn eerste werk in Gent sprak zijn overste hem aan met Nachtegaalken schrijvelaarken… Ieder van ons heeft zijn steentje verlegd op weg naar meer respect voor de natuur maar de steen die Marcel Nachtergaele verlegd heeft is minstens merkwaardig te noemen en voor velen van ons te zwaar om in te schatten. Zijn inzet is hem niet altijd in dank afgenomen maar hij is er terecht trots op. We delen

Marcel in Argonne *foto: Trude Opsomer*

met jullie twee uurtjes grasduinen in het boek der herinneringen, op de sofa bij Marcel thuis.

Eine, daar startte alles. "Ik kom als jonge Nachtegaal uit een nest waar eerbied voor het leven was en waar er duurzaam omgegaan werd met de dingen. Mijn moeder leerde me aan de hand van oude prentboekjes de vogels kennen en verzorgde gekwetste en zieke vogels. Ze was een zoekster en schreef toen al artikels

over vleermuizen voor Le Soir." Vogels en schrijven, met de paplepel ingegeven?

Later vestigt Marcel zich samen met Adèla in de Kerkakker te Kruishoutem. Ze komen in vijandelijk gebied wat natuur betreft: vogelvangers alom, voor de kooi en voor consumptie, Bunzingen gevild in het schuurtje voor de verkoop van de pels. Alles wat eens teveel "wiet" zegt wordt weggeschoten, van Fitis tot Huiszwaluw: ze zouden immers de zang van de talrijke wedstrijdvinken nadelig beïnvloeden... Het wordt een passief verzet met slechts enkele gelijkgezinden. De deken is voorzitter van de 'Witte spreeuwen' en de deken heeft macht. Maar Marcel en Adèla zijn sterk sociaal ingesteld en talrijk zijn de verenigingen en de mensen waarvoor ze zich inzetten. Tegengewicht tegen zoveel onbegrip om zijn inzet voor de natuur. Er wordt echter ook muziek gespeeld op de accordeon en Marcel durft al eens een landschapje in verf te vatten. Marcel, een octopus in Kruishoutem...

Lente 1958. Marcel gaat mee naar Texel ter gelegenheid van 25 jarig bestaan van de Wielewaal. Een mijlpaal? Samen met gelijkgestemden vogels kijken, luisteren hoe het er in de andere afdelingen aan toegaat en een gangmaker ontmoeten voor de eigen afdeling: Pol Poppe uit Antwerpen wordt de peetvader van de afdeling. De belofte om een afdeling te stichten zal hij hem blijven herinneren.
En op 7 februari 1968, tien jaar later dus, is het zover. In Kruishoutem komt de nieuwe afdeling tot

Dr. Sileghem *foto: Marcel Nachtergaele*

leven met Dr. Sileghem als voorzitter, Vic Wouters als ondervoorzitter, Marcel als secretaris, Roger De Cuyper als penningmeester en Werner Latte en John Rigaux als bestuursleden. De lange weg kan beginnen.

Hoe vaak "Hallo, met Marcel"... en hoe ontelbaar zijn de brieven (toen met carbonnetje en dubbel) die daar het huis verlieten. Er werd veel minder vergaderd dan nu, maar op een heel efficiënte manier gewerkt: we kennen Marcel als de man met het notaboek, die niets ontgaat. Een voorbeeldje? Een van de weinige keren dat Marcel zijn notaboek vergat: Beerlegem met Urbain Marchand, 106 deelnemers! Thuisgekomen zette hij zich aan het noteren en schreef er 105 op, eentje gemist... Sterk in mensenkennis, en zoals hij zelf zegt geoefend door het werk (ambtenaar bij de registratie). Hij komt daar van soorten tegen, waaronder notarissen

Vic Wouters *foto: Marcel Nachtergaele*

en de eerste verkavelaars. Dit wordt strategisch ingepast om een paar grote bedreigingen voor de natuur te keren (o.a. de afschaffing van de jacht langs de openbare waterlopen). Op de vraag of de Wielewaal zijn carrière heeft beïnvloed, volgt na enig nadenken: wellicht was ik hoger opgeklommen op de ladder, maar waar staat ge dan op het einde van de loopbaan? Nu is mijn horizon zo ruim met dank aan mijn Wielewaalbestaan!!!

De afdeling groeit en wordt sterk, geducht stilaan tot spijt van wie 't benijdt... "Ge gaat toch op het Wielewaalcongres in Oudenaarde (1974) geen pamfletten tegen de A9 verdelen en laten tekenen toch" zei de toenmalige top-streekpolitieker Jan Verroken. Het antwoord kennen jullie wel... Maar vooral wordt het een afdeling met een bonte maar hechte mengeling van leeftijden en standen, allen samen op tocht door de natuur. Marcel was nooit veraf: werkgroepleden, excursieleiders en nestkastenmakers werden gerecruteerd, en ook al eens een voorzitter, nietwaar Ulrich? Hier en daar